

PATENT

Mislav Pavel

[Prošlo je već 49 godina od onog divno zadivljujućeg događaja u 2014. kada smo po prvi put pronašli novu morską ribu iz mora – crvenorepu pastrvu koja je svojim kaloričnim mesom riješila problem iznenadne gladi u srednjoj Europi, a otad se nalazi patentirana kao originalni hrvatski proizvod. Ovo je jedan dan iz života obitelji Horvatkdsjfldajldskjakjds koja se nekad bavila uzgojem crvenorepih pastrva. Nemojte se čuditi prezimenu, izabrali su prvo slobodno prezime koje nije bilo patentirano]

– Ju – dobro – tro – veselo je uskliknula Maaaarina vješto izbjegavajući onu staru i otrcanu, a ujedno i patentiranu frazu D**** J****.

Majka ju je gledala ispod oka dok je pila mlijeko iz inox posude za cvijeće (jer je pije iz plastičnih i keramičkih posuda već davno patentirano). Kao i svaka majka, bila je implicitno ponosna na Maaaarinu. To je nešto poput onog tek nazrivo osjećaja koji se javlja kod misterizone ženske šumskog djetlića kada vidi da joj je najmlađa kćer koja je se upravo vratila s prve godine studija iz finskih šuma već u stanju sama izdubsti podmetače za cvijeće i to iz kore hrasta medunca... Jednostavno – osjećala je da joj kćer odrasta.

– Oh, nije li ona najljepši cvijet od svih šestolatičastih cvjetova na ovom svijetu? – pomisli nanovo Šteeeefiiiicacaca u sebi pokušavajući izbjeći neku već patentiranu majčinsku emociju.

Prišla je kćeri polako hodajući samo na prvom, trećem i osmom nožnom prstu, sva ushićena jer je otkrila novi način kretanja koji hitno danas mora zaštititi i podragala je po licu pokretima lijevo-desno-sjeverozapad-jugozapad. Nije ništa govorila...

– Možda bismo danas mogli posjetiti tatu? – kazala je Maaaarina s gotovo molećivim izrazom na licu.

Šteeeefiiiicacaca je samo šutjela i slegnula ramenima i blago se nasmiješila na neki dosad neviđen način.

– Nešto si šutljiva danas! – reče Maaaarina

Majka je opet napravila onaj isti smiješak i učinila pokret kažiprstom prema grlu koji je imao značiti da je isti predio boli

što bi bilo uzrokom njene šutnje. Lagano je okrenula glavu i, da plakanje već odavno nije bilo zaštićeno, u tom bi trenutno gromoglasno zajecala poput misteriozne ženke šumskog djetlića kad povrijedi kljun. Ovako joj nije ostalo ništa drugo nego Maaaarinu još jednom podraga po licu i pobjegne, što je moguće hitrije, na prvom, trećem i osmom nožnom prstu u svoju sobu.

Svoju sobu je službeno zvala *Soba za sušenje servisa za čaj i tekstilnih presvlaka za namještaj* jer si nije mogla priuštiti kupnju patenta na samoću u *Spavaćoj sobi*. Naslonila je glavu na radijator. Radijator je bio obojan u žuto i ukrašen omotima paste za zube (ne podrugujte se, mislite da obični radijatori već odavno nisu nečije intelektualno vlasništvo?). Umirila se...

(zvuk harfe... rađaju se sjećanja na djetinjstvo)...

Danas to izgleda nevjerojatno, ali prisjetila se kako se nekada moglo sasvim slobodno šetati ulicama, skakati, spavati, vikati, voljeti, plakati, žalovati... U početku je društvo počelo ograničavati načine odijevanja i ponašanja, onda se, malo pomalo, već nije smjelo slobodno misliti. A onda su se polako počela privatizirati zemljišta, voda i zrak, pa geste, riječi, pogledi, emocije...

– Već odavno je sve to nepodnošljivo – ustvrdila je! Ma trebalo je dignuti glas onog istog najmanjeg mjerljivog djelića vremena (koji se u stručnoj literaturi zove Planckovo vrijeme) kad je se netko usudio uskratiti drugome prijelaz preko livade. Tehnički, nema goreg prijestupnika od Romula! A cijela naša civilizacija počiva na ubojstvu uzrokovanom prelaskom imaginarnog *mojega*...

(iznenada se trgne)... (zvuk harfe prestaje)

Već dugo se borila s financijskom situacijom. Trudila se, koliko je god to bilo moguće, da barem Maaaarini omogući koliko-toliko normalan život kakav je ona nekad imala... Ali njezina plaća jednostavno to nije mogla podnijeti. Već pola godine je pokušavala na sve moguće načine uštedjeti. Jela je s gramofonskih ploča s glavom nagnutom pod kutom od 67°,

SPECTRUM
časopis
studenta
KBF-a

LITERARNI BLOK

spavala je naslonjena na lijevi bok s desnom rukom u zraku, a vodu je pila samo iznimno i to na bambusovu trsku – sve to da bi izbjegla dodatni trošak na već patentirane načine življenja. Nije postigla osobito velike rezultate. Kamate su se i dalje gomilale, na pomoć od rodbine nije mogla računati, kuću u obliku gljive samo što nije izgubila... (klone glavom)...

– Dosta! Bila je to ipak dobra odluka! – pomisli u sebi...

Tog dana je Maaaarina vrlo rano otišla spavati. Mati se nešto kasnije ušuljalo k njoj i milovala joj lice u inovativnom lijevo-desno-sjeverozapad-jugozapad smjeru, sretna što barem tako može doći do nje... kad se već morala odreći govora, doživotno!